

Men da Loven i Rigsdagssamlingen 1909—10 blev foreslaaet ændret, saaledes at Adgangen til at faa Liget brændt blev gjort lettere, var Modstanden mod Ligbrænding i det hele taget saa godt som ophørt, og det Spørgsmaal bliver nu vistnok fra alle Sider betragtet som en personlig Følelses-sag. Der er derfor neppe nu nogen Grund til at komme nærmere ind paa Sagen i sin Almindelighed. Hvad det drejer sig om ved dette Lovforslag, er jo kun dette, om vi skal gaa endnu et Skridt videre ad den Bane, vi allerede var slaaget ind paa, nemlig at gøre Adgangen til Ligbrænding lettere, end den hidtil havde været. Det er vistnok saaledes, at Ligbrænding i Aarenes Løb er blevet mere og mere benyttet, og de Lettelser, som blev indført i Loven af 1910, har ikke fremkaldt nogen Ulempe; der er derfor neppe heller nogen Grund til at modsætte sig de Smaalettelser, som dette Lovforslag tilsigter. Hvis man blot fastholder det Hovedsynspunkt, at ingen bør have sit Lig brændt, som ikke selv har fremsat Ønske derom, og at et saadant Ønske maa være fremsat paa en saadan Maade, at der er Sikkerhed for, at det er alvorligt ment, saa mener jeg, at de øvrige Formaliteter godt kan gøres saalidet omfattende som muligt. De Ændringer i den gældende Lov, som her foreslaas, er for det første, at det skal anses for tilstrækkeligt, at den afdøde har underskrevet en formløs Erklæring om, at han ønsker sit Lig brændt, medmindre denne Erklærings Rigtighed bliver bestridt af den afdødes Ægtefælle, Forældre, Børn eller Søkende, altsaa nærmeste paarørende, og dernæst, at for Børn, der dør før det fyldte 18de Aar, kan gyldig Bestemmelse om, at Liget skal brændes, tages af den, som ved Barnets Død havde Forældremyndigheden, medmindre Barnet efter det 15de Aar personligt har tilkendegivet Ønske om, at Ligbrænding ikke skal finde Sted. Disse Bestemmelser kan jeg give min Tilslutning, men jeg anser det ogsaa for rigtigt, at man ikke gaar saa vidt, som man f. Eks. er gaaet i Norge, hvor man tillader Ligbrænding, naar der kun fra den afdøde foreligger et mundtligt fremsat Ønske, thi dette forekommer mig ikke at være tilstrækkelig betryggende. Dansk Ligbræn-

dingsforening har navnlig lagt Vægt paa at faa ændret den Bestemmelse, at Dødsattesten, naar Ligbrænding skal finde Sted, altid skal være udstedt af Embedslægen, og Lovforslaget gaar ogsaa med til, at det er tilstrækkeligt, at Dødsattesten er udstedt af den Læge, som har behandlet den afdøde, naar der tillige fra ham foreligger en Erklæring om, at der ikke er nogen Grund til Mistanke om, at Døden skulde være foraarsaget ved en Forbrydelse. Saa er der i Lovforslaget for en Sikkerheds Skyld indsat den Bestemmelse, at Politiet, naar det finder Anledning til det, kan kræve, at den nævnte Erklæring skal være afgivet af Embedslægen, og det er vist ogsaa rigtigt, det giver i hvert Fald en Betyggelse i de tvivlsomme Tilfælde. At det skal være Politiet og ikke Ligbrændingsanstaltens Bestyrelse, som skal paase, at der foreligger gyldig Bestemmelse om Ligbrænding, mener jeg, man maa bifalde. Naar denne Lov skal gælde for Sønderjylland, maa sikkert ogsaa, saaledes som det er foreslaaet i Lovforslaget, de der afgivne gyldige Erklæringer om Ligbrænding bevare deres Gyldighed, selv om de ikke opfylder Betingelserne efter dette Lovforslag.

Jeg skal med disse Ord paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Peder Hedebo: De, der sympatiserer med Ligbrænding, har i Almindelighed det Ønske, at denne Form for Ligets Opløsning skal ligestilles i enhver Henseende med den hidtil almindelige Begravelse, og bilægger dette Ønske, naar det fremsættes, med en Række, som jeg synes, gode og gyldige Grunde. Nærværende Lovforslag naar jo langt fra dette Ligbrændingsvenneres Ideal, men det bringer paa et Par Punkter Fremskridt til Veje, som er værd at notere. Det ene Fremskridt gælder den skriftlige Villiestilkendegivelse, som den paagældende skal have præsteret, idet det nu bestemmes, at den kan være en ganske simpel formløs Erklæring og har Gyldighed som saadan, hvis ikke de nævnte nære Slægtninge rejser Indvending. Det andet Fremskridt staar i Forbindelse med de Lægeerklæringer, som skal foreligge.